

"মৰমৰসন্তানসকল- গৃহস্থব্যৱহাৰত থাকিও পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা পূৰ্ণ সম্পত্তি লৈ বলাগে, সেয়েহে নিজৰ সকলোখিনি একচেঞ্জ (অদল-বদল) কৰিলোৱা, এইয়া বহুত ডাঙৰ বেপাৰ"

প্ৰশ্ন: ড্ৰামাৰ জ্ঞানে তোমালোক সন্তানসকলক কোনটোক খাত বহুত সহায় কৰে?

উত্তৰ: যেতিয়া শৰীৰৰ কোনো বেমাৰ হয় তেতিয়া ড্ৰামাৰ জ্ঞানে বহুত সহায় কৰে কাৰণ তোমালোকে জানা যে এই ড্ৰামা হুবহু পুনৰাবৃত্তি হয়। ইয়াত কন্দা-কটা কৰাৰ কোনো কথা নাই। কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব লাগিব। 21 জন্মৰ সুখৰ তুলনাত এই দুখ একোৱেই নহয়। সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নাথাকিলে হাহাকাৰ কৰিবলগীয়া হয়।

ওঁম শান্তি। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত মহাবাক্য)। ভগৱান তেওঁক কোৱা হয় যাৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। এনেকুৱাও নহয় যে ভগৱানৰ নাম, ৰূপ, দেহ, কাল নাই। নহয়, ভগৱানৰ শৰীৰ নাই। বাকী সকলো আত্মাৰ নিজৰ নিজৰ একোটা শৰীৰ আছে। এতিয়া পিতাই কয় মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, নিজক আত্মা নিশ্চয় কৰি বহা। প্ৰকৃততে আত্মাইহে শুনে, ভূমিকা পালন কৰে, শৰীৰৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰে। আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যায়। ভাল বেয়া কৰ্মৰ ফলো আত্মায়ে শৰীৰৰ দ্বাৰা ভোগ কৰে। শৰীৰ ৰহিত হৈ কোনেও কৰ্মভোগ ভুগিব নোৱাৰে সেয়েহে পিতাই কয় নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি বহা। পিতাই আমাক শুনাইছে। আমি আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনি আছোঁ। ভগৱানুবাচ মনমনাভৱ। দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজক আত্মা নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰা। এইয়া এজন পিতায়ে কয়, যি গীতাৰ ভগৱান হয়। ভগৱান মানেই জন্ম-মৰণ ৰহিত। পিতাই বুজাইছে- মোৰ জন্ম অলৌকিক। আৰু কোনেও এনেদৰে জন্ম নলয়, যেনেদৰে মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এইয়া খুউব ভালদৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয়, সকলো ভগৱানেই কৰায় নতুবা তেৱেঁই পূজা-পূজাৰী বা পাথৰ-শিলগুটি সকলোতে পৰমাত্মা আছে। 24 অৱতাৰ, কাছ-মাছ অৱতাৰ, পৰশুৰাম অৱতাৰ দেখুৱায়। এতিয়া বুজি পাইছা যে ভগৱানে জানো বহি পৰশুৰামৰ অৱতাৰ ল'ব, আৰু কুঠাৰ লৈ হিংসা কৰিব! এইয়া ভুল। যেনেকৈ পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিলে, তেনেকৈ কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে, ইয়াকে কোৱা হয় ঘোৰ অন্ধকাৰ অৰ্থাৎ জ্ঞানহীন। জ্ঞানৰ দ্বাৰা পোহৰ হয়। এতিয়া অজ্ঞানতাৰ ঘোৰ অন্ধকাৰ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল অতি প্ৰকাশত আছা। তোমালোকে সকলো ভালদৰে জানা। যিয়ে নাজানে তেওঁলোকে পূজা আদি কৰি থাকে। তোমালোকে সকলো জানি গ'লা সেই কাৰণে তোমালোকে পূজা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোক এতিয়া পূজা কৰাৰ প্ৰৱণতাৰ পৰা মুক্ত হ'লা। পূজা দেৱী-দেৱতা হ'বৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোকেই পূজা দেৱী-দেৱতা আছিল আকৌ পূজাৰী মনুষ্য হ'লা। মনুষ্যৰ আসুৰি অৱগুণ আছে সেই কাৰণে গায়ন আছে - মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিলে - মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিবলৈ বেছি সময় নালাগে...। এক চেকেণ্ডতে দেৱতা কৰি তোলে। পিতাক চিনি পালে আৰু শিৱবাবা বুলি ক'বলৈ ল'লে। বাবা বুলি ক'লে অন্তৰলৈ আহে যে আমি বিশ্বৰ, স্বৰ্গৰ মালিক হ'মগৈ। এইয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা এতিয়া তোমালোকেও তৎক্ষণাত আহি পাৰলৌকিক পিতাৰ হৈছা। পিতাই আকৌ কয় - তোমালোকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি এতিয়া পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ লোৱা। লৌকিক সম্পত্তিতো তোমালোকে লৈয়েই আহিছা, এতিয়া লৌকিক সম্পত্তি পাৰলৌকিক সম্পত্তিৰ লগত একচেঞ্জ (অদল-বদল) কৰা। কিমান ভাল বেপাৰ! লৌকিক সম্পত্তি কি হ'ব? এইয়া হৈছে বেহদৰ (সীমাহীন) সম্পত্তি, সেইয়াও দৰিদ্ৰই তৎক্ষণাত লৈ লয়। দৰিদ্ৰসকলক এডাপ্ট কৰে (তুলি লয়)। পিতাও দৰিদ্ৰ নিবাসী নহয় জানো। গায়ন আছে - মই দৰিদ্ৰ নিবাসী। ভাৰত সকলোতকৈ দৰিদ্ৰ। মই ভাৰতলৈকে আহো, আহি ভাৰতক ধনবান কৰি তোলা। ভাৰতৰ মহিমা অতি উচ্চ। এইখন আটাইতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ। কিন্তু কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ বাবে একেবাৰে পাহৰি গৈছে। বুজি পায় ভাৰত বহুত ধনবান আছিল, এতিয়া দৰিদ্ৰ হৈ পৰিছে। আগতে শস্য আদি সকলো ইয়াৰ পৰা বিদেশলৈ ৰপ্তানি কৰা হৈছিল। এতিয়া বুজি পালে যে ভাৰত বহুত দৰিদ্ৰ সেয়েহে সহায় আগবঢ়ায়। এনেকুৱা হয় - যেতিয়া কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তি ফেল (অৱস্থা বেয়া হৈ যায়) তেতিয়া মিলিজুলি সিদ্ধান্ত লৈ তেওঁক সহায় কৰে। এই ভাৰত হৈছে সকলোতকৈ প্ৰাচীন। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল। প্ৰথমে-প্ৰথমে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। কেৱল সময় দীঘলীয়া কৰি দিলে সেই কাৰণে বিবুদ্ধিত পৰি যায়। ভাৰতক সহায়ো কিমান কৰে। পিতাও ভাৰতলৈয়ে আহে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছোঁ। লৌকিক পিতাৰ সম্পত্তি পাৰলৌকিকৰ লগত

অদল-বদল কৰো। যেনেদৰে এওঁ(ব্ৰহ্মাই) কৰিলে। দেখিলে যে পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰাতো ৰাজমুকুট, সিংহাসন পোৱা যায় - ক'ত সেই বাদশ্বাসী, ক'ত এই নীচ অৱস্থা। কোৱাও হয় পিতাক অনুকৰণ কৰা। অনাহাৰত মৃত্যু হোৱাৰ কথাই নাই। পিতাই কয় নিমিত্ত হৈ চম্ভালা। পিতা আহি সহজ মাৰ্গ দেখুৱায়। সন্তানসকলে বহুত কষ্ট সহ্য কৰিছে, সেইবাবেতো পিতাক আহ্বান কৰে - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা, দয়া কৰা। সুখত কোনেও পিতাক স্মৰণ নকৰে। দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। এতিয়া পিতাই শুনায় কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকেতো স্মৰণ কৰিবও নাজানা। মইহে আহি তোমালোকক শূনাও। সন্তানসকল, নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। স্মৰণ কৰি কৰি সুখ পোৱা, দেহৰ দুখ-কষ্ট দূৰ হওঁক। শৰীৰৰ যি দুখ আছে সকলো আঁতৰি যাব। তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো পবিত্ৰ হৈ যাব। তোমালোকেও এনেকুৱা কাঞ্চন (পবিত্ৰ) আছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লওঁতে লওঁতে আত্মাত মামৰ লাগি যায় আৰু শৰীৰো পুৰণা প্ৰাপ্ত কৰিলা। যেনেকৈ সোণত সাধাৰণ ধাতু মিহলাই দিয়ে, পবিত্ৰ সোণৰ অলংকাৰো পবিত্ৰ হ'ব। তাত জিলিকনি থাকিব। অন্য ধাতু মিহলি কৰা অলংকাৰ কলা পৰি যাব। পিতাই কয় - তোমালোকৰো মামৰ লাগিছে, সেয়া এতিয়া আতৰাব লাগে। কেনেকৈ আতৰাবা? পিতাৰ লগত যোগ লগোৱা। পঢ়াওতা জনৰ লগত যোগ লগাবলগীয়া নহয় জানো। তেওঁতো পিতা, শিক্ষক, গুৰু সকলো হয়। তেওঁক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু তেওঁ তোমালোকক পঢ়ুৱায়ো, পতিত-পাৱন, সৰ্বশক্তিমান বুলি তোমালোকে মোকেই কোৱা। কল্প-কল্পই পিতাই এনেদৰেই বুজায়। অতি মৰমৰ সন্তানসকল, 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহি তোমালোক মিলিত হৈছা সেইকাৰণে তোমালোকক সিকিলধে (অতি মৰমৰ) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া এই শৰীৰৰ অহংকাৰ ত্যাগ কৰি আত্মা-অভিমানী হোৱা। আত্মাৰো জ্ঞান দিয়া হ'ল, যিটো পিতাৰ বাহিৰে কোনেও দিব নোৱাৰে। কোনো মনুষ্য নাই যাৰ আত্মাৰ জ্ঞান আছে। সন্ন্যাসী, উদাসী, গুৰু-গোঁসাই কোনেও নাজানে। এতিয়া সেই শক্তি নাই। সকলোৰে শক্তি কমি গ'ল। গোটেই বৃক্ষ জৰ্জৰিত অৱস্থাৰ হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ নতুনকৈ স্থাপনা হয়। পিতা আহি ভিন্ন ভিন্ন বৃক্ষৰ ৰহস্য বুজাইছে। এনেদৰে কয়- প্ৰথমে তোমালোক ৰাম ৰাজ্যত আছিল, আকৌ তোমালোক যেতিয়া ৰাম মাৰ্গলৈ যোৱা তেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় পাছত আন আন ধৰ্মবোৰ আহে। ভক্তি মাৰ্গৰ সূত্ৰপাত হয়। আগতে তোমালোকে জনা নাছিল। যিকোনো লোককে গৈ সোধা-তোমালোকে ৰচিয়তা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ বিষয়ে জানানে? তেতিয়া কোনেও একো ক'ব নোৱাৰিব। পিতাই ভক্তসকলক কয় এতিয়া তোমালোকে বিচাৰ কৰা। বৰ্ডতো (ফলকতো) লিখি দিয়া - এক্টৰ (ভাওৰীয়া) হৈ ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) ডাইৰেক্টৰ (পৰিচালক), ক্ৰিয়েটৰ (ৰচিয়তা), প্ৰিন্সিপাল এক্টৰক (মুখ্য ভাওৰীয়াক) নাজানিলে তেনেকুৱা এক্টৰক কি আখ্যা দিয়া হ'ব? আমি আত্মাসকলে ইয়াত ভিন্ন ভিন্ন শৰীৰ লৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহো গতিকে এইখন নিশ্চয় নাটক নহয় জানো।

গীতা হৈছে মাতা, পিতা হৈছে শিৱ। বাকী সকলো হৈছে ৰচনা। গীতাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি ৰচিত হয়। এইটোও কোনেও নাজানে যে নতুন সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচনা কৰে। নতুন সৃষ্টিত প্ৰথমে তোমালোকেই আহিবা। এতিয়া এইখন হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগী সৃষ্টি। এইখন পুৰণা সৃষ্টিও নহয় আৰু নতুন সৃষ্টিও নহয়। এইয়া হৈছেই সংগম। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনী থাকে। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰতো শিৱ পিতাকো নেদেখুৱায় আৰু ব্ৰাহ্মণৰ টিকনীও নেদেখুৱায়। তোমালোকেতো ওপৰত টিকনীও দেখুৱাইছা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল বহি আছা। দেৱতাসকলৰ পাছত ঋত্ৰিয়, দ্বাপৰ পেটৰ পূজাৰী, পাছত শূদ্ৰ হয়। এইয়া হৈছে বাজেলী (ডিগবাজি, চক্ৰাকাৰে ঘূৰা খেল)। তোমালোকে কেৱল বাজেলীক স্মৃতিলৈ আনা। এয়াই তোমালোকৰ বাবে 84 জন্মৰ যাত্ৰা। চেকেওত সকলো স্মৃতিলৈ আহি যায়। আমি এনেদৰে চক্ৰাকাৰে ঘূৰো। এইখন হৈছে শুদ্ধ চিত্ৰ, সেইখন ভুল। পিতাৰ অবিহনে কোনেও শুদ্ধ চিত্ৰ প্ৰস্তুত কৰিব নোৱাৰে। এওঁৰ দ্বাৰা পিতাই বুজায়। তোমালোকে এনেদৰে বাজেলী খেলা। চেকেওত তোমালোকৰ যাত্ৰা হয়। কোনো কষ্টৰ কথা নাই। আত্মিক সন্তানসকলে জানে যে পিতাই আমাক পঢ়ায়। এই সংসংগ হৈছে সত্য পিতাৰ লগত। সেইয়া অসত্য সংগ। সত্য খণ্ড পিতাই স্থাপনা কৰে। মনুষ্যৰ শক্তি নাই। ভগৱানেহে কৰিব পাৰে। ভগৱানকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। সাধু-সন্ন্যাসীয়ে এইটো নাজানে যে এইয়া পৰমাত্মাৰ মহিমা। সেই শান্তিৰ সাগৰে তোমালোকক শান্তি দি আছে। ৰাতিপুৱাও তোমালোকে ব্যায়াম কৰা। শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হৈ পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। ইয়ালৈ তোমালোক আহিছা জীৱন্তে মৰিবলৈ। পিতাৰ প্ৰতি সমৰ্পিত হোৱা। এইয়াতো পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণা চোলা (শৰীৰ), ইয়াৰ প্ৰতি যেন ঘূৰাহে ওপজে, যেন এয়া এৰি গুছি যাওঁ। একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। সকলো যেন পাহৰি যোৱা। তোমালোকে কোৱাও যে ভগৱানে সকলো দিছে তেন্তে এতিয়া তেওঁক সকলো দি দিয়া। ভগৱানে আকৌ তোমালোকক কয় - তোমালোক নিমিত্ত হোৱা। ভগৱান নিমিত্ত নহয়। নিমিত্ত তোমালোক হোৱা। আকৌ পাপ নকৰিবা। আগতে পাপ আত্মাৰ লগত পাপ আত্মাৰ লেন-দেন হৈছিল। এতিয়া সংগমযুগত তোমালোকৰ পাপ আত্মাৰ লগত লেন-দেন নাই। পাপ আত্মাক দান দিলে শিৱত পাপৰ বোজা হৈ যাব। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কৰা আকৌ দান দিয়া পাপ আত্মাক।

পিতাই জানো কিবা লয়। পিতাই ক'ব গৈ সেৱা কেন্দ্ৰ খোলা তেতিয়া বহুতৰে কল্যাণ হ'ব।

পিতাই বুজায় - যি হৈ আছে সেয়া ড্ৰামা অনুসৰি পুনৰাবৃত্তি হৈয়ে থাকে। সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰত কন্দা-কটা, দুখ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হোৱাটো ভাল কথাই হয়। বৈদ্যলোকেও কয় - গোটেই বেমাৰ এতিয়া উঠলি উঠিব। পিতায়ো কয় - বাকী থকা হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে। যোগৰ দ্বাৰা নতুবা শাস্তিৰ দ্বাৰা নিষ্পত্তি কৰিবলগীয়া হয়। শাস্তিতো বহুত কাঢ়া। তাতকৈ বেমাৰ আদিৰ দ্বাৰা নিষ্পত্তি হ'লে সেয়া বহুত ভাল। সেই দুখ 21 জন্মৰ সুখৰ তুলনাত নগণ্য কিয়নো সুখ বহুত। সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নাথাকিলে বেমাৰ হ'লে হাহাকাৰ কৰি থাকে। বেমাৰত পৰিলে ভগৱানক বহুত স্মৰণ কৰে। সেইয়াও ভাল। এজনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। সেয়াও বুজাই থাকে। তেওঁলোকে গুৰুসকলক স্মৰণ কৰে, অনেক গুৰু আছে। এজন সৎগুৰুক তোমালোকেহে জানা। তেওঁৰেই সৰ্বশক্তিমান। পিতাই কয় - মই এই বেদ গ্ৰন্থ আদিক জানো। এইবিলাক ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। ইয়াৰ দ্বাৰা কোনেও মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। পিতা আহেই পাপ আত্মাৰ সৃষ্টিলৈ। ইয়াত পুণ্য আত্মা ক'ৰ পৰা আহিল। যিজনে পুৰা 84 জন্ম লয়, তেওঁৰ শৰীৰত মই আহোঁ। সকলোতকৈ আগতে তেওঁ শুনে। বাবাই কয় - ইয়াত তোমালোকৰ স্মৃতিৰ যাত্ৰা ভাল হয়। ইয়াত ধুমুহা আহিলেও পিতাই বুজাই থাকে যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। কল্পৰ আগতেও তোমালোকে এনেদৰে জ্ঞান শুনিছিল। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকে শুনি থাকিবা। ৰাজধানী স্থাপনা হৈ থাকে। পুৰণি সৃষ্টিৰো বিনাশ হ'বই। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) পুৱাই উঠি শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হোৱাৰ ব্যায়াম কৰিব লাগে। পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণা চোলা (শৰীৰ) একোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। সকলো পাহৰি যাব লাগে।

(2) সঙ্গমযুগত পাপ আত্মাৰ লগত লেন-দেন কৰিব নালাগে। কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ আনন্দৰে নিষ্পত্তি কৰিব লাগে, কন্দা-কটা কৰিব নালাগে। সকলো পিতাৰ ওচৰত সমৰ্পন কৰি পুনৰ ট্ৰাষ্ট (নিমিত্ত) হৈ চম্ভালিব লাগে।

বৰদান: যিকোনোকথাকল্যাণৰভাৱনাৰেচাওঁতাআৰুশ্ৰৱণকৰোঁতাপৰদৰ্শনমুক্তহোৱা
যিমানেই সংগঠন বিশাল হৈ যাব পৰিস্থিতিও সিমানেই ডাঙৰ হ'ব। কিন্তু নিজে সুৰক্ষিত হৈ তেতিয়াহে
থাকিবা যেতিয়া দেখিও নেদেখিবা, শুনিও নুশুনিবা। নিজৰ স্বচিন্তনত থাকিবা। স্বচিন্তনত থকা আত্মা
পৰদৰ্শনৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়। যদি কোনো কাৰণত শুনিবলগীয়াও হয়, নিজকে দ্বায়িত্বশীল বুলি ভাবা
তেতিয়া হ'লে প্ৰথমে নিজৰ ব্ৰেক শক্তিশালী কৰি লোৱা। দেখিলা-শুনিলা, যিমানলৈকে কৰিব পৰা যায়
কল্যাণ কৰিলা আৰু ফুল ষ্টপ (যতি লগোৱা)।

স্লোগান: নিজৰসন্তুষ্ট, প্ৰফুল্লিতজীৱনৰদ্বাৰাখোজেপ্ৰতিসেৱাকৰোঁতাজনেইপ্ৰকৃতসেৱাধাৰী।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!